

obě strany měly ohlášky, ale že je žalovaný odvolal, a že se svatby sešlo; také má prokázáno, že se dovolatelka jenom pod slibem manželství žalovanému oddala a s ním tělesně obcovala. Přes to nespátňuje v takto zjištěném jednání žalovaného skutkovou podstatu přestupku §u 506 tr. zák., ač je zřejmo, že se toto zjištěné jednání žalovaného kvalifikuje jako řečený čin trestný. Na tom ničeho nemůže změnit okolnost, že byl žalovaný z obžaloby pro tento přestupek rozsudkem okresního soudu ze dne 6. července 1922 sprostěn, neboť civilní soudce není podle §u 268 c. ř. s. vázán sprostňujícím rozsudkem trestního soudu. Pro posouzení, zda jde o řečený čin trestný, není rozhodujícím, jak to z důvodů rozsudku druhé stolice vyznívá, že slibu manželství nebylo užito již od původu s úmyslem klamného předstírání, že, jak je zjištěno, žalovaný skutečně v době, kdy dovolatelky tělesně mimomanželsky zneužil, měl vážný úmysl, pojmouti ji za manželku, a že rozhodnutí jeho manželského slibu nesplniti, dostavilo se až po svedení a zneuctění, neboť jádro skutkové podstaty řečeného činu trestného spočívá v bezdůvodném nesplnění daného slibu manželského. Arci odvolací soud přiznal žalovanému, že manželského slibu nesplnil z vážných důvodů. Miní totiž odvolací soud, že dovolatelka nebyla oprávněna učiniti na toho, kdo ji svedl a zneuctil pod slibem manželství, trestní oznámení pro přestupek dle §u 506 tr. zák., protože »takový bezohledný postup žalobkyně musil žalovaného roztrpčiti a vzíti mu veškeru chuť, vésti dále boj ku prospěchu žalobkyně proti svým vlastním příbuzným, a protože trestním oznámením žalobkyně sama rozhlásila na veřejnost i pohlavní styk se žalovaným a dala tím sama důvod, který opravňuje žalovaného k upuštění od zasnoubení, takže se mu nemůže také dávat k tíži lest ve smyslu §u 1328 obč. zák.« Nelze sdíleti tohoto právního stanoviska odvolacího soudu, který výkon svedené a zneuctěné ženě příslušejícího práva nazývá bezohledným postupem. Žalovaný jako muž zralého rozumu musil věděti, že, když se nechce oženiti se ženou, nýbrž s jejím věnem, dovolatelčino věno nestačí mu pro jeho cíle; ale pak z toho měl odvoditi přirozené důsledky dříve a zavčas, měl své cíle ihned odhaliti a neměl dáti dojiti k tomu všemu, co se stalo, čímž by si také byl ušetřil boj, který byl nucen vésti prý ku prospěchu žalobkyně se svými příbuznými a neměl si bráti pro případ nejistého vítězství, skončivšího pro něho porážkou v tom okamžiku, když musil odvolati načaté už ohlášky, tak drahocennou zástavu, jakou jest čest a neporušenost jeho nevěsty. Ve zjištěných odvolacího soudu není opory pro jeho právní závěr, že žalovaný měl i potom, co se stalo, důvodnou příčinu, aby daný slib manželství směl zrušiti; naopak dovolací soud usoudil, že žalovaný tak učinil zcela bezdůvodně. Z toho plyne, že je žalobní nárok, opírající se svým právním základem o předpisy §§ 46 a 1328 obč. zák., po právu.

Čís. 3372.

Ku změně sídla hlavního závodu akciové společnosti, jež bylo dosud na Slovensku, jest třeba státního schválení, má-li nové sídlo býti

v zemích historických. Lhostejno, že změna sídla provedena byla již v obchodním rejstříku soudu slovenského a v obchodním rejstříku p o b o č n é h o závodu v zemích historických.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1924, R II 479/23.)

R e j s t ř í k o v ý s o u d, vyřizuje opověď akciové společnosti, již oznamovala přemístnění svého sídla z Bratislavy do Nového Jičína, vyzval ji, by do dvou měsíců předložila potvrzení, že ministerstvo vnitra schválilo změnu stanov o přemístnění sídla firmy. **R e k u r s n í s o u d** usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jelikož usnesení soudu první stolice bylo napadeným usnesením rekursního soudu potvrzeno a nejde o protizákonnost ani o rozpor se spisy, jest dovolací rekurs podle §u 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. nemístným. Rekursní soud právem poukazuje k ustanovení čl. 214 obch. zák. a §u 15 akc. regulativu, dle nichž každé usnesení valné hromady, jehož předmětem jest změna stanov, vyžaduje, by bylo platným, státního schválení. Jde o změnu sídla hlavního závodu akciové společnosti, jež tato překládá na území, v němž platí obchodní zákon ze dne 17. prosince 1862, čís. 1 ř. zák. pro rok 1863 a nařízení ministerstva vnitra, financí, obchodu, spravedlnosti a orby ze dne 20. září 1899, čís. 175 ř. zák. (akciový regulativ) a musí soud rejstříkový při posuzování náležitostí, jichž třeba ku povolení zápisu, jen k těmto předpisům přihlížeti. Nerozhodno jest, že přeměna sídla hlavního závodu provedena byla již v obchodním rejstříku sedrie Bratislavské, neboť zápis tento nemůže nahraditi náležitostí, jichž se vyhledává ku povolení zápisu do obchodního rejstříku krajského soudu v Novém Jičíně, jenž vázán jest předpisy svrchu vytčenými. Rovněž nepodstatnou jest námitka, že zápis, o nějž se jedná, proveden byl v obchodním rejstříku krajského soudu v Mor. Ostravě, kde jest závod p o b o č n ý, ježto osud tohoto zápisu právě tak jako zápisu Bratislavského jest odvislým od konečného provedení zápisu v obchodní rejstřík soudu sídla závodu hlavního, totiž krajského soudu v Novém Jičíně.

Čís. 3373.

Bylo-li zažádáno o odklad exekuce vyklizením dle zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n., nelze se před rozhodnutím o onom návrhu domáhati odkladu exekuce dle §u 42 ex. ř. vzhledem k zahájenému sporu o nepřípustnost exekuce.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1924, R II 490/23.)